

POJÁTKA S DOMOVEM

Čtvrtek, 07 srpen 2012

Jako každé ráno pátí pátíchodu do školy jsem slíbila klukům, že jim jeřáb zamávám do okna. Podupávala jsem na chodníku a čekala, až se objeví za sklem. Za chvíli na mě vykoukla zoufalá a usazená hlavička. Pátí místo je okno bylo pootevřené, chvíli mi trvalo, než jsem z trhaných vzlyků a pláče porozuměla tomu, co mi má starší chce sdělit:

"Rozlila se mi lahvičkaaaaa!" řekl. Každé ráno jim do dětských pítek na medím džus s sebou do školky tahle lahvička mu pátí úprku k oknu spadla na zem. Moje skoro pátileté dítě ve květu louže vody? "Nebře, nestalo, nic se nerozbilo, paní učitelka ti tam naleje nový pití," snažím se ho uklidnit přes sklo. "Ale já chci tvojeeee!" úpí dál dítě. A pak mi to došlo. Ta lahvička s džusem neslouží primárně jako zdroj tekutin v pátí pádění, význam, že se vrátíme do školy, Jsou to pro mě důležité drobnosti. A pokud je ztratím (kamínek vypadne, lístek vyhodím s útenkou za nákup...), vady podvědomě čekám, že se něco stane. Nepřihodí se samozřejmě nic, pátí místo si znovu tvořím, nalézám a ztrácím domov a ten pocit, že se jedná o něco velmi důležitého mě neopouští. Rozlité džus paní učitelka utěšila lahvičky urážlivě nalila nové pití. A já se po obědě objevím ve dveřích školy, jako by se bylo nic nestalo. Samozřejmě Markéta Hrdoušková.